

עין משפט
נר מצוה

נו:

הכונס פרק ששי בבא קמא

מסורת הש"ס

כ ו א ב מ"י מ"ד מ"ה
טון מותן הלקס ג
עין כה טשיס ונמ"ח סמג
עין סה טשיס ח"מ סי'
ש"ט ספי"ג:
כח ג מ"י ש"ס ספי"ג טס
טור ש"ע ח"מ סי'
ש"ט ספי"ג:
בכ ד ה מ"י ש"ס ה' י'
ו ר ז מ"י ספ"ג מלכות
אבידה הלקס י סמג
טון מ"י טשיס ח"מ סי'
דסו ספי"ג ט"ו

מוסף רש"י

כולן נכנסו תחת
הבעלים. מתמיץ נזקין
כעלם לט"ל ח"ד. שומר
אבידה. סמ"ג אבידה
והטעם כל מן ש"י סמג
דמתי וסמ"ג אל סוף
ימ"ג ס"ג. רבה
אמר בשומר חנם דמי.
וא"כ חייב אלא כפשיעה
ג"כ. רבי יוסף
אמר בשומר שכר דמי.
שכר מלווה (ע"ט) ובגוהות
ד.ס.

פשיטא ביון דאפקוה קיימא לה ברשותיהו ככל ט"ל. כהוליואי
לגולה אריי מתני דמוקי לה בירושלמי וא"כ
ומגליה דקיימא ברשותיהו אפי' להמתייב על מה שהיא זוקת דלהכי
קאי דקמי ולאחיה והוקה דליכא למימר דכי היכי דמפרה לשומר
חנם והשאל נכנסו תחת בעלים
היה גזן דלנתן שומר הוא דמתייב
אל גזן לא דמתיב בדריס שהשומר
חייב והגזן פטור שהרי נכשפה
בהמה הנכשפה להדרת וזפירות
שהרקיעו מקלם מוכח בהגול קמא
לקמן ד' ט"ז): דגזן אומר לו הרי שלך
לפניך משום דלא חשיב שיעו ולא
קניניה ופטור אפילו נפשיעה ללא
קבל עליו שמייה אצל שומר כיון
שמתייב נכשפה ללא הדרי ובהרקיעו
כולס אם נעשו נפשיעה כמו כן
יתחייב נכשפה הדרת ובהרקיעו
מקלמם כיון דקבל עליו שמייה
למה לא יתחייב בזה כמו בזה שאין
השומר קניה נשינו ואפילו שאל
דק"ל דלף לשאל שמין דכרז כהנא
ורב אפי' (ע"ל ד' י"ב). ואין לומר
דמתחייב לפי שאין יכולין לקיים בה
מזנת השנה דמתלם מנופז נכשן ורגל
אריי מתני ויך כאלן השנה מעליא
כשמחזירס אומה לבעלים ו"ל דסכר
הוא דגזן נכנס תחת הבעלים דכיון
שהוא מרשות בעלים שהיו חייבין
בשמירתה ואין הבעלים יכולים לשומרה
לפי שנגזלה מהם יש על הגזן לשומרה
לענין מוקין אקרו בעלים כל מי
שכרו לשומרה ולא דמי לתפסו נזק
לר"ע (ע"ל ד' ט"ז): דלפי' שומר חנם
אינו על חלק חבירו דשופק אין ממכוין

כיון דאפקוס. איכא משיכה ושינוי רשות דהו קנויה לכל מילי:
דקמו לך נאפש. שלא משכוה אלא עמדו בפניה לכל נד שלא מלך
אנה ואנה אלא לקמה לאכול: מעמיד. משמע שאוחזה בידו
ומוליה לקמה: הכישה. נמקל אמרת לן כהניא דהמעמיד ומשום
הכי מתייב: ולפסטי נמי דהפישות.

במקל ואשמעינן מתני דהכשה
נמקל וזו היא משיכה: אלא פסטי
דשומר. והכי משמע מקרה שומר
לרועה נכנס הרועה תחתיו ואולי
בעלים ומשמעו דינא כדני שני
והראשון מתפלק: שומר. שומר
לשומר חייב. אפילו באונסין דאמר
ליה מפקד את מהימנת לי בשבויה
איכו לא מהימן לי בשבויה שנאנסה
כ"פ המפקד (כ"ח ט"ז): לנרזוליה.
למלמדו: שומר אבידה. הכניס
אבידת חבירו לנימו דכתיב ואספתו
אל מוך ביתך וגו' (דברים ט"ז): דלא
כעי למיכז רפסא לעניא. דהעסק
במלוה פטור מן המלוה מונלכת:
בדק"ד נפקא לן בנמ"י טוכה (ד' ט"ז):
הסוירה

למוסר לברזיליה איכא דאמרי מדקתני מסרה לרועה ולא קתני מסרה
לאחר ש"מ מאי מסרה לרועה מסר רועה לברזיליה דאורחיה דרועה למימסר
לברזיליה אבל לאחר לא לימא מסייע ליה לרבא דאמר רבא השומר שמסר
לשומר חייב אמרי לא דלמא אורחא דמילתא קתני והוא הדין לאחר: איתמר
השומר אבידה רבה אמר כשומר חנם דמי רב יוסף אמר כש"ש דמי
רבה אמר כשומר חנם דמי מאי הנהא קתמא ליה רב יוסף אמר כש"ש דמי
ובהויא הנהא דלא בעיא למיתבי ליה ריפתא לעניא הוי כש"ש איכא דמפרשי
הכי רב יוסף אמר כש"ש דמי כיון דרחמנא שעבדיה בעל כורחיה הלכך כש"ש
דמי (סימן החזירה לעולם השב חייא אמרת נשבר שבר) איתבייה רב יוסף לרבה
החזירה

להחיק רק בשלו ואינו בא להוציא חלק חבירו מרשותו כמו גזן ועוד כיון דגזן קמה ליה בנשותיה גם לענין אונסין יש להשג
בעלים יותר מתוקף והכי משמע לישנא דקמה ברשותיהו לכל מילי (ט) מה שהיא ברשותו לכל מילי יש לו והטעם שאין
המעמיד בהמת חבירו על קמת חבירו חייב. ואע"פ שאין הנהמה שלו חייב מטעם שן ורגל דלע"ג דכתיב בעירה כדדיה
שניבא הואיל והוא עשה כמו מדליק משמעו של חבירו גזרו של חבירו אצל אין לפרש דמתייב מטעם א"כ דברי הוקה
והוי כאליו נתן לשם א"כ ואע"ג דפערין נתן ס"ס המות לפני בהמת חבירו שאני התם או משום דלא עבידא דאכלה או משום דה"ל
שלא תאכל דלמא לעיל (דף מ:): דל"כ מטעם זה ה"ל להחייב [א] אפילו ברה"י ולא משמע בשום דוכחא דלחייב ברשות הרבים שן
אפילו מקרה בהמתו אלא הפירות ומעמדה עליהו: **הבישיה** אמרת א"כ. ומחילה היה סוכר דמעמיד בהמה היינו שמחוק בידו
האפסר ומוליה ממש על הקמה ומעמדה שם ולהכי הוה פשיטא טפי: **ולריבסי** נמי שהבישוה. לגולה מייר דמוקי לה בירושלמי
ולא חשיב לה מילוא דפשיטא כמו שהיה המקשה ולא חייש לפרש למה אין פשיטא לפי שקל להנין: **בזה"ר** הנהא דא
קביי צמיב ריפתא אעניא. משום דעוסק במלוה ודוקא נשעה דמתעסק בה כגון שוטה לנורכה או משום עסק שארץ לה לאבידה אצל
בשבל שאבידה בביתו לא יפטור מלתיבז ריפתא לעניא כיון שיכול לקיים שמיים דמכות בטוכה ודף ט"ז. דלא נפקא לן מקרא
דעוסק במלוה פטור מן המלוה [ב] אלא דוקא היכא שאינו יכול לקיים שמיים וסכרנא הוא דלטו ארס שיש לו תפילין בראשו וזילתי בכגור
ומזוה פתחו יפטור מן המלוה ועוד דבפרק אין בין המודר (מ"ג ט"ז): אמר דפרוטוה דרב יוסף לא שמי ואי פערת ליה כל זמן שהאבידה
בביתו שמיא ושכח הוא פסק ר"ה וה"ג דהלכה כרב יוסף משום דלמירין באין בין המודר (ט"ז) דכ"ע איך להו פרוטה דרב יוסף
ואפילו מאן דשרי למודר להחזיר אבידה לא שרי אלא משום דפרוטוה דרב יוסף לא שמי ואור"י דאיה ראייה כלל דגם רבה מודה לרב
יוסף דעוסק במלוה פטור מן המלוה אלא דס"ל דלא נעשה שומר שכר ככך ומ"מ הוא נהנה לכך אסור למודר אצל לא הוה שומר שכר
ואין לדקדק נמי בשמעתין דהלכה כרב יוסף דמשי רב יוסף לעולם נגימנו המשתמרת וקמ"ל דלא נעינן דעם בעלים דכרבי אלעזר
והכי מוקי לה סוגיא דאלו מלאות (ב"ב ד' ט"ז). כ"י גראה דרבה קבלה מרב יוסף דקרא דכר"א אמי ורבה נמי שהיה מדקדק
מתחילה דכשומר חנם דמי לא משמע ליה קרא אלא אסמכתא בעלמא דהא טעמא משום דמאי הנהא קא מטי ליה כלעיל ולא פליגי
רבה ורב יוסף אלא כסברא בעלמא והי"פ דההיא דאלו מלאות (ט"ז ד' ט"ז). אי דמנטרא לרבה כדאית ליה מפשיעה לרב יוסף
כדאית ליה מנגינה ואבידה פשיטא דלהא לא נריך קרא [ג] ונראה לר"י דהלכה כרבה ככל מקום לגבי רב יוסף בר מעשה ענין ומחלה כדאיתא
נמי שמת (ב"ב ד' קמ"ג): ואין לפרש דהיינו דוקא כגבא כהנא כמו שיש מפרשים מדלמזר כמי שאלחו (גיט' ד' ט"ז וט"ז) וכתפולת אה
ק"ל כרבה ובהא אין הלכה כרשב"ג ואין לומר דשמא כההיא מילתא קיימא לן דהלכה כרבה דהוה ליה למימר והא ק"ל בהא הלכתא כרבה
דלמזר ובהא אין הלכה כרשב"ג ועוד דבפרק המפקד (ב"ב מ"ג). גבי מפקד מעות אלא שולמיו מותרים ישמתם בהן (לרורים לא ישמתם בהן)
לפיכך אם אבדו חייב בחזירותם קאלמר רב נחמן דק"ל כוופיה דבירי נאנסו לא דמשום שהחירו לו חכמים להשתמש בהן אינו נעשה רק
שומר שכר א"כ באלו מלאות (ט"ז דף ט"ז). גבי מה יהא דמים רבי טרפון אומר ישמתם בהן לפיכך אם אבדו חייב בחזירותן
לא הוה אלא ש"ס כמו שאמר שם לרבה ואין לומר דהתם מודה רב נחמן דחייב באונסין משום היתר תשמיש משום דגללו הוה שומר
שכר שהיה שומר אבידה דאין זה סכרנא דמשום שני (ס"ב בנות דפטור מלתיבז ריפתא לעניא ועוד דמוזר להשתמש לא יעשה בשביל
כך שאלא אלא ש"ס בעלמא ועוד יש להניח ראייה דהלכתא כרבה דממוקי קמתא דגמרא (ט) מתניחן דהאומנין (ב"ב דף ט"ז): הלוהו על
המשכון שומר שכר מחזרתא דלא כרבי אלעזר דאמר במלוה חבירו על המשכון ואבד ישבע ויעול מעותיו ולרב יוסף הו"מ
לאוקמה אפילו כרבי אלעזר דמתקנה מוקי כולה אלביה ופלוגמתייהו במלוה נריך למשכון אי מלוה קבנדי אי לא פיי שארץ
למשכון להשתמש בו ופוחת לו והולך מהלואחו כן פירש התם כקונטרס וא"כ הו"מ לאוקמה מתניחן באין נריך למשכון דכ"ע
מזנה

(6) לעיל מד. (ז) לעיל
י: כי"מ ל: (8) כי"מ
ט"ט. פ"כ שבויה מד.
מ"ג ט"ז. (ד) ודברים ז'
(ט) ויהי שמוע' (ו) ויהי
(ח) וי' כי"מ מ"ג.
(ט) מהר"ט כ"ס מה' שמ"א
הייה דמלת סברות י"ל
ספרות. (ס) ונ"י ט"ז.

הגהות הב"ח
(6) תוס' ד"ה פשיטא וסי'
דמה שהיא ברשותו:

הגהות הגר"א
[א] תוס' ד"ה המעמיד
סי' אפילו ברה"י סי'. י"ב
אלא הכש"ל ספק דחייב:
[ב] ר"ה כהניא סי' אלא
דוקא סי'. י"ב והיא (פ"ב)
דכ"ה וי"ט כר"ן וי"ט
סמו דכש"ל ששפק אפילו
יכול לקיים שמיים פטור
ע"ש: [ג] בא"י ונראה
לר"י דהלכה סי'. י"ב ודף
והמ"ס מולקין סי'.